Τὸ φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 3. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν ὁποπρακτορείων ἀσυγχωρεῖται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας ὁσάκις ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτο τι, νὰ μας τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

('Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Μ ά ν. Τὸ εὔθυμο διήγημα σας κάπως παρατραβηγμένο. Στεῖλτε τίποτε ἄλλο, γιατί γράφετε καλά δημοσιήποτε. Γ. Β α ι ν ό ν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὄχι καὶ τόσο καλό. Οἱ περισσότεροι στίχοι του ἀτελεῖς. [redacted] Τὸ ποίημά σας, μὲ τὸν τίτλο «Λ γ ά π η» ἀρκετὰ καλὸ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ:

Ἀπὸ χαρὲς καὶ πλούτη εὐτυχισμένη
Ζῆ μέσα σὲ ὁλόχρυσο παλάτι.
Αὐτὸς φτωχὸς μὲ τὴν καρδιὰ θλιμένη
Τῆς τραγουδᾶ στὸ κάτω σκαλοπάτι.

Καὶ κάθε αὐγὴ θὰ βρῇ στὸ παραθῦρι
Λευκὸ τριανταφυλλάκι ἀφημένο
Κι' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο θὰ στείλῃ
Στὸν ἄγνωστο, φτωχὸ ἐρωτευμένο...

Λίγος καιρὸς περνᾶ, καὶ τὸ παλάτι
Τῆς κόρης τ' ἀρραβώνιασμα γιορτάζει
Κι' ἡ νῆα πεντάμορφη, χαρὰ γεμάτη
Ξένοιαστη δῶρα πλούσια μοιράζει.

Μὰ μιὰν αὐγοῦλα βλέπει τρο- *(μαγμένη*
Λευκὸ τριανταφυλλάκι ματω- *(μένο*
Στὰ χείλη της μιὰ προσευχὴ *(ἀνεβαίνει*
Γιὰ τὸν φτωχὸ τὸ νηὸ τον *(σκοτωμένο.*

Ι. Μ. π., Ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας ὄχι καλά. Ἐντελῶς κοινά, μέτρια μπορεῖ νὰ πῇ κανείς. Μὴ γράφετε λοιπὸν στίχους, ἐφ' ὅσον μάλιστα πετυχαίνετε, ὅπως μᾶς εἴπατε, στὰ πεζά. Χ ρ υ σ ῶ Π. Τὰ τραγούδια σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Κοινὰ καὶ χιλιογραμμένα πράγματα, δυστυχῶς. Λ ί ν α ν Κ α λ ύ τ ο ῦ, Ἐνταῦθα. Καλὸ τὸ διήγημα ὡς ἀρχή. Μα ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ στεῖλτε κι' ὅ,τι ἄλλο ἔχετε γράψει. Σᾶς παρακαλοῦμε μάλιστα. Ε ὐ ρ ι δ ί κ η ν Π α ν ά γ. Ἐνταῦθα. Ὁ κ. Χάρις αὐστηρὸς στὶς κρίσεις του: Ὄχι, κάθε ἄλλο μάλιστα. Σᾶς λέει ἁπλῶς τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος. Ν. Π α ν α γ ό π ο υ λ ο ν, Τριπολίν. Μὰ τὸν Παναγαθὸν Θεὸν καὶ μὰ τὰ κάρβαμα, δὲν καταλαβαίνουμε τίποτε!... Πῶς νὰ καταλάβουμε ἄλλωστε τί θέλουν νὰ ποῦν πέντε-ἓξῃ γράμματα βαλμένα στὴ γραμμή. Νὰ μᾶς πιάσῃ πονοκέφαλος; Ἂς μᾶς λείπει λοιπὸν τὸ ἐκατοντάβραχμο βραβεῖο. Ε ὐ ά γ γ. Κ ά λ λ ο ν, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας τραγικὸν καὶ σπαραξικάρδιον. Τὸ δημοσιεύσιμε καὶ σᾶς εὐχόμεθα, ὄχι βέβαια τοῦ Θεοῦ τὰ ἐλέη, ἀλλὰ τὰ ἐλέη τῆς σκληρῆς ὑπάρξεώς ποὺ τόσο σᾶς βασανίζει. Ἰδοὺ το:

Ξεύρω πὼς ἄλλον ἀγαπᾶς,
ξεύρω πὼς ἔχεις ἄλλον
πειὸ εὐμορφο, πειὸ πλούσιον
καὶ ἀρχοντον μεγάλον.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν σοῦ *(ζητῶ*
ἐμὲ νὰ προτιμήσῃς
ἀλλὰ καὶ κεῖνον ν' ἀγαπᾶς
κι' ἐμὲ νὰ ἐλεήσῃς.
Μὴ μ' ἀγαπᾶς, μὴ μ' ἀγα- *(πᾶς*
δὲν στὸ ζητῶ ποτέ,
μὰ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ματιὰ
ρίχνε καὶ εἰς ἐμέ.

Μιὰ ματιά σου μόνον ζητῶ,
μιὰ ματιὰ καὶ αὐτή,
μὴν μοῦ τὴ δώσῃς φανερά,
ἂς εἶνε καὶ... κρυφή.

Ἐννοεῖται πὼς οἱ περισσότεροι στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ σας εἶνε παρμένοι ἀπὸ παληὸ λαϊκὸ τραγοῦδι. Γιατί τὸ κάματε αὐτό:

Λ ο ύ η ν, Ἐνταῦθα. Ἰδοὺ σήμερον καὶ τὸ ἕτερον ποίημά σας. «Ὁ Μ ο ν ό λ ο γ ο ς τ ο ῦ Φ υ λ α κ ι σ μ έ ν ο υ». Μὴ ὅμως—πρὸς Θεοῦ—αἵματα. Νὰ βγῆτε ἀπ' τὴν φυλακὴ νὰ τὴν φονεύσετε: Ὄχι, ὄχι. Ἀρκετὰ τὴν τιμωρεῖτε μὲ τὸ ποίημά σας αὐτό. Ἂν μάλιστα τὸ διαβάσῃ θὰ τῆς ἐρθῇ κόλπος. Νάτο:

Ὅταν ὁ Ἥλιος τρέχει γιὰ νὰ *(κρυφθῇ*
καὶ ἡ σελήνη βγαίνει ἀπ' τὸ βουνὸ
καὶ ὁ κατάδικος ἀπ' τὸ κελλὶ
λέει κάποιο μονόλογο...

Ἤσο ὡραία τί μ' αὐτά,
σ' ἀγάπησα ἠπατήθην
σοῦ χάρισα καὶ τὴν καρδιά,
μὰ μοῦδωσες τὴν λύπην.

Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ,
μὰ ὁ νοῦς μου εἶν' σὲ σένα.
Πιάνω χαρτὶ νὰ γράψω γὼ
τῆς μάνας μου στὰ ξένα.

Κι' ὁ κάλαμος ἐλάθεψε
καὶ ἔγραψε γιὰ σένα
πιστὸς πῶς θᾶμαι ἔγραψε
τῆς μάννας μου τὸ πῆγε.

Κι' ἡ μάννα μου σὰν τὸλαβε
τοὺς ὀφθαλμούς της τρίβει,
ὁ γυιός μου ἐτρελάθηκε,
τί ἔπαθα ἡ μαύρη.

Μάννα τί φταίει ὁ ἄνθρωπος
σὰν ἀγαπᾶ μιὰ κόρη
καὶ τὸν τρελαίν' αὐτὴ σκληρῶς
γιατί τὸν ἀπατάῃ.

Πιάνω τῆς γράφω μιὰ γραφὴ
«ἀγάπη μου... ἄχ φῶς μου»
καὶ αὐτὴ μοῦ ἀπαντᾶ εὐθὺς
ἐνὰ χαθῆς ἀπ' μπρός μου.

Τί νὰ σοῦ κάμνω μάννα μου
σὰν ἐτρελάθη ὁ δόλιος
ἠγάπησα μαννοῦλα μου
τῆς ἐχίδνης τὸ γένος.

Μάννα μὲ πᾶνε φυλακὴ
γιὰ νὰ μὲ κλήσουν μέσα
κι' αὐτὴ γλεντάει τί ζωὴ
ἡ ἄπιστη ἡ πλάνα.

Μιᾶς ὥρας ἤθελα ζωῆς
ἔξω ἀπ' τὸ κελί μου
θὰ σκότωνα τὴν ἄπιστη
γιὰ χάριν τῆς τιμῆς μου.

Ἀ ρ ι σ τ ο ὸ. Λ υ χ ν α ρ ά ν. Κάτω Λεχώνια. Τὸ διήγημα σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Γραμμένο σὲ γλῶσσα ποὺ δὲν γράφονται πλέον σήμερα τὰ διηγήματα. Πρέπει νὰ γραφῇ σὲ γλῶσσα δημώδη, σὲ ὕφος στρωτό, λογοτεχνικό. Ν. Γ ρ έ χ α ν, Ἀγρίνιον. Τὸ διήγημά σας σὲ ὕφος χρονογραφήματος μᾶλλον. Πολύλογο. Κι' ὄχι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Φράσεις πολὺ μεγάλες, σχοινοτενεῖς. Ε. Κ ο υ ρ λ τ α λ ι ώ τ η ν, Ἐνταῦθα. Θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε ἀσφαλῶς σ' ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα φύλλα. Τὸ νέο ποίημά σας ὄχι καλό. Μ υ π ι ν, Λεχώνια. Τὸ ποίημά σας «Ἡ Ζ ω ὴ σ τ ὸ Θ ά ν α τ ο» πολὺ φιλοσοφικό, μὰ ὄχι ἐπιτυχές, ὄχι δημοσιεύσιμο. Μολαταῦτα τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸ δῆτε τυπωμένο καὶ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δικαία ἡ κρίσις μας, λογικὴ καὶ φρόνιμος. Ἰδοὺ:

Ἔζησα, κι' ἂν ζῶ ἀκόμα
βαρύνομαι μὲ πόνους
Κι' ἀλλοίμονο σὲ μὲ *(νους.*
ἂν θὰ ζήσω κι' ἄλλους χρό-

Ἤθελα κάπου ὁ δυστυχῆς
τὸ σῶμα μου νὰ κλίνω
Λίγο νὰ ξεκουραστῆ
τοὺς πόνους μου νὰ ἐλαφρύνω.
Ἡ τύχη, σκληρὰ καὶ δύσμοιρη
μὲ τυραγνεῖ ἀκόμα
Θέλει ἔτσι, ἀλλοιῶς
νὰ μὲ βάλλῃ στῆς γῆς τὸ χῶ- *(μα.*
Τότε τί θέλω πειὰ καὶ ζῶ
κάλλιο νὰ πεθάνω
Φτάνει καὶ μέχρι αὐτοῦ
Θεέ μου πές μου, τί νὰ κάνω;
Ζωή μου θάχῃς θάνατο
σωμένα καὶ κομμένα
Πόνοι καὶ τὰ βάσανα
θὰ λείψουν πειὰ ἀπὸ μένα.
Χάρε, μὴ στέκεσαι, σὲ βλέπω
ἔλα νὰ σ' ἀνταμώσω
Καὶ περπᾶτα σὺ μπροστᾶ
πρὸ τοῦ ἀργήσω καὶ νυχτώσω.

Κ. Λ. Μ., Μεσολόγγι. Ἐκ τῶν ποιημάτων σας πιὸ καλὸ τὸ «Στὴ Φύσι», μὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο. Περιμένουμε συνεπῶς ἀπὸ σᾶς κατι τὸ καλύτερο. Α. Μ υ τ ι λ η ν α ῖ ο ν, Ἐνταῦθα. Ἡ μετάφρασίς σας ὄχι καλή. Καθαρογράφετε περισσότερο.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἀνόητοι φαρσὲρ μᾶς ἔστειλαν πάλι κι' ἐδημοσιεύσαμε ἕνα ἀστεῖο ποιηματάκι, ὡς προερχόμενον δῆθεν ἀπὸ τὸν κ. Βάρβαρον Κολώκαν. Ὁ κ. Κολώκας—ἂν καὶ στιχουργεῖ—δὲν ἔχει ἰδέαν τοῦ πράγματος. Γράφουμε συνεπῶς τὶς γραμμὲς αὐτὲς γιὰ νὰ βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

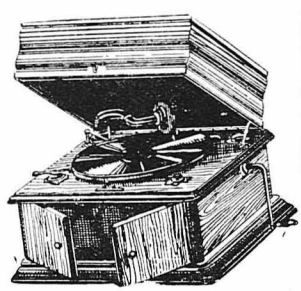

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαχεύοντ ι γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ἐρχήστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντες τὶς ὡραιότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12. Πειραιεὺς: Φίλωνος 48
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ: Ἑρμοῦ 111.